A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2011. március 15.*

A T-50/09. sz. ügyben,

az **Ifemy's Holding GmbH** (székhelye: München [Németország], képviseli: H.-G. Augustinowski ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal [OHIM] (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

a **Dada & Co. Kids Srl** (székhelye: Prato [Olaszország])

* Az eljárás nyelve: angol.

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2008. november 27-i, az Ifemy's Holding GmbH és a Dada & Co. Kids Srl közötti felszólalási eljárás ügyében hozott határozatával (R 911/2008-4. sz. ügy) szemben benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: N. J. Forwood elnök (előadó), J. Schwarcz és A. Popescu bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2009. február 3-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2009. május 18-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a válasz benyújtását elutasító 2009. június 26-i határozatra,

mivel az írásbeli szakasz befejezéséről való értesítéstől számított egy hónapon belül a felek egyike sem terjesztett elő tárgyalás tartása iránti kérelmet, a Törvényszék az előadó bíró jelentése és az eljárási szabályzat 135a. cikke alapján úgy döntött, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Dada & Co. Kids Srl (a továbbiakban: felperes) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján 2006. május 24-én közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a Dada & Co. kids ábrás védjegy volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó és az alábbi leírásnak megfelelő árukkal kapcsolatban tették: „Ruházati cikkek, cipők, kalapáruk".

4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2006. október 23-i 2006/043. számában hirdették meg.

5 2006. december 1-jén a felperes, az Ifemy's Holding GmbH a 40/94 rendelet 42. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikke) alapján felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben, a fenti 3. pontban említett valamennyi áru tekintetében.

6 A felszólaló felszólalása alátámasztásául a 2001. április 10-én a 30114449. számon, többek között a 25. osztályba tartozó, alábbi leírásnak megfelelő áruk tekintetében lajstromozott DADA német szóvédjegyre hivatkozott: „Ruházati cikkek, cipők, kalapáruk".

7 A felszólalás alátámasztásául hivatkozott ok a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) értelmében vett összetéveszthetőség volt.

8 2007. július 24-én a bejelentő kérte, hogy a felperes a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően (jelenleg a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése) nyújtson be bizonyítékot a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozóan.

9 2007. augusztus 30-i levelével az OHIM felhívta a felperest, hogy két hónapos határidőn belül, azaz legkésőbb 2007. október 31-ig nyújtsa be az említett bizonyítékot.

10 2007. október 31-én a felperes távmásoló útján levelet küldött az OHIM-nak, amely tartalmazta többek között a korábbi védjegy tényleges használatának igazolását célzó dokumentumok listáját. A szóban forgó dokumentumokat mindazonáltal nem csatolták e küldeményhez.

11 2007. november 9-én az OHIM kézhez vette e levél postai úton megküldött eredetijét, valamint az ebben hivatkozott dokumentumoknak megfelelő 202 oldalt.

12 2007. november 23-i levelével a felszólalási osztály jelezte a felperesnek, hogy a 2007. november 9-én ekként megküldött dokumentumok nem vehetők tekintetbe, mivel azokat nem a megjelölt határidőn belül nyújtották be.

13 2007. december 20-i levelével a felperes arra hivatkozott, hogy hiányos továbbítás esetén az OHIM-nak tájékoztatnia kellett volna a feladót, és fel kellett volna hívnia ezen adatok újbóli megküldésére. A felperes rámutatott, hogy várta ezen felhívást, és azt állította, hogy 2007. október 31-i, távmásoló útján történő közlése „nyilvánvalóan hiányos" volt.

14 2008. március 19-i levelével a felperes kérte, hogy az OHIM vegye tekintetbe a korábbi védjegy használatára vonatkozó bizonyítékokat, és többek között a 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 80. szabályának (2) bekezdésére hivatkozott.

15 2008. április 16-i határozatával a felszólalási osztály a felszólalást elutasította azzal az indokkal, hogy a felperes nem nyújtott be határidőn belül a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyítékot.

16 2008. június 16-án a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján (jelenleg a 207/2009 rendelet 58–64. cikke) fellebbezést nyújtott be az OHIM előtt a felszólalási osztály határozatával szemben. Egyrészt kifogásolta, hogy a felszólalási osztály határozatában tévesen jelölte meg a közösségi védjegy bejelentőjét, másrészt többek között a 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének, valamint az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére hivatkozott.

17 2008. november 27-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa e fellebbezést elutasította. A fellebbezési tanács megállapította különösen határozatának 15. pontjában, hogy nincs jelentősége annak, hogy a felszólalási osztály határozata a „DADA & CO. MEN SRL”-t említi bejelentőként a „DADA & CO. KIDS SRL” helyett. Egyszerű másolási hibáról van szó, és e határozatot szabályosan, a 2868/95 rendelet 77. szabályának megfelelően kézbesítették a bejelentő és a felperes képviselőinek. A fellebbezési tanács e határozat 21. pontjában bemutatta továbbá azt, hogy az OHIM mindössze a 2868/95 rendelet 22. szabályát alkalmazta a jelen ügyre, az említett határozat 23–25. pontjában pedig azt, hogy az OHIM gyakorlata nem hátrányosan megkülönböztető, lévén megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek, valamint hogy a jogorvoslat egyéb módjai is rendelkezésre állnak. A fellebbezési tanács végezetül rámutatott a megtámadott határozat 26. pontjában, hogy a távmásoló útján történt közlés nem volt hiányos a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdése értelmében, mivel 2007. október 31-én a felperesnek nem állt szándékában a korábbi használat levelében említett bizonyítékainak megfelelő 202 oldal megküldése, és azt meg sem kísérelte.

A felek kérelmei

18 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, valamint a felszólalási osztály határozatát;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

19 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

20 A megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetének alátámasztásául a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik. Az első jogalapot a felperes a 40/94 rendelet 77a. cikke (1) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 80. cikkének (1) bekezdése) foglalt „formai követelményeknek", a 2868/95 rendelet 50. szabálya (2) bekezdésének és a jogállamiság elvének megsértésére alapítja. A második

jogalapot a felperes a 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének megsértésére alapítja. A harmadik jogalapot a felperes az egyenlő bánásmód és a tisztességes verseny EK 2. cikkben és EK 3. cikkben meghatározott elveinek és a 40/94 rendelet 43. cikkének megsértésére alapítja.

A 40/94 rendelet 77a. cikkének (1) bekezdésében foglalt „formai követelményeknek", a 2868/95 rendelet 50. szabálya (2) bekezdésének és a jogállamiság elvének megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

21 A felperes felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy nem helyezte hatályon kívül a felszólalási osztály határozatát, noha az tévesen jelölt meg a közösségi védjegy bejelentőjeként egy harmadik személyt, nevezetesen a Dada & Co. Men Srl-t, egy másik közösségi védjegy jogosultját.

22 Ezen hatályon kívül helyezés hiányában jelenleg kettő, két különböző személy javára hozott és költségek tekintetében a felperessel szemben végrehajtható határozat van párhuzamosan érvényben: a felszólalási osztály határozata és a megtámadott határozat.

23 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

24 A 2868/95 rendelet 50. szabálya (2) bekezdése jelen ügy tényállásának megvalósulása idején hatályos változatának értelmében a fellebbezési tanács határozatának tartalmaznia kell többek között a felek és képviselőik nevét.

25 A jelen ügyben a felperes nyilvánvalóan nem megalapozottan hivatkozik e rendelkezés megsértésére, mivel a fellebbezési tanács helyesen jelölte meg a felek és képviselőik nevét.

26 Továbbá a 40/94 rendelet 77a. cikke (1) bekezdésének értelmében, ha az OHIM által a lajstromba tett bejegyzés vagy az általa hozott határozat az OHIM-nak tulajdonítható nyilvánvaló eljárási hibában szenved, az OHIM gondoskodik a bejegyzés törléséről, illetve a határozat visszavonásáról.

27 A 40/94 rendelet 77a. cikke (3) bekezdésének (jelenleg a 207/2009 rendelet 80. cikkének (3) bekezdése) értelmében az említett cikk nem érinti a felek jogát arra, hogy az 57. és a 63. cikknek (jelenleg a 207/2009 rendelet 58. és 65. cikke) megfelelően fellebbezést nyújtsanak be, továbbá annak lehetőségét sem, hogy a 2868/95 rendeletben megállapított eljárás alapján vagy feltételeknek megfelelően kijavítsák az OHIM határozataiban a nyelvi és a másolási hibákat, valamint a nyilvánvaló elírásokat.

28 A 2868/95 rendelet 53. szabályának értelmében az OHIM, ha tudomására jut – akár a saját, akár az eljárásban részt vevő valamely fél kezdeményezéséből –, hogy a határozat nyelvi, másolási hibát vagy nyilvánvaló elírást tartalmaz, gondoskodik arról, hogy a felelős szervezeti egység kijavítsa az adott hibát.

29 A jelen ügyben az OHIM irataiból kiderül, hogy a felszólalási osztály határozatában tévesen jelölte meg „DADA & CO. MEN SRL”-ként a közösségi védjegy bejelentőjének cégnevét. Ugyanakkor az említett határozat helyesen jelölte meg a bejelentő címét és képviselőjét, valamint az ügy iktatószámát. Az e határozat értesítéséről szóló irat egyébként helyesen jelöli meg a bejelentőt, és a kézbesítés az ezen irat által helytállóan megjelölt jogi képviselőnek történt. A felperes által a felszólalási osztály határozatával szemben benyújtott fellebbezésről az OHIM ugyancsak az említett jogi képviselőt értesítette.

30 Következésképpen, az OHIM állításával ellentétben, a hivatkozott hiba magát a felszólalási osztály határozatát érinti, nem pedig annak kézbesítését, miáltal nem releváns az az ítélkezési gyakorlat, amelynek értelmében a határozat kézbesítése során felmerülő szabálytalanságok magát a határozatot nem érintik, és így annak jogszerűségét sem (a Bíróság 48/69. sz., Imperial Chemical Industries kontra Bizottság ügyben 1972. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1972., 619. o.] 39. pontja, a Törvényszék T-78/96. és T-170/96. sz., W kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. május 28-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 1998., I-A-239. o. és II-745. o.] 183. pontja és a T-323/00. sz., SAT.1 kontra OHIM [SAT.2] ügyben 2002. július 2-án hozott ítélet [EBHT 2002., II-2839. o.] 12. pontja).

31 Ettől még a felszólalási osztály által elkövetett megjelölési hiba semmilyen eljárási következménnyel nem járt, és azt nem lehet a 40/94 rendelet 77a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett eljárási hibának minősíteni. Következésképpen az említett rendelkezés a jelen ügy körülményei tekintetében nem alkalmazható.

32 A fenti megfontolásokból, különösen a fenti 29. pontból inkább az következik, hogy a felszólalási osztály által elkövetett megjelölési hibát a 40/94 rendelet 77a. cikke (3) bekezdésének és a 2868/95 rendelet 53. szabályának értelmében vett másolási hibának vagy nyilvánvaló elírásnak kell minősíteni. Következésképpen e rendelkezéseknek

megfelelően az ilyen hibát, hivatalból vagy az érintett felek kérelmére, az OHIM illetékes szolgálata vagy egysége kijavíthatta anélkül, hogy a hibában szenvedő határozatot érvényteleníteni kellett volna vagy vissza kellett volna vonni.

33 Márpedig a 40/94 rendelet 62. cikkének (1) bekezdéséből (jelenleg a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése) az következik, hogy a fellebbezési tanács, amikor a fellebbezésről érdemben határoz, többek között eljárhat annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta.

34 A felszólalási osztály hatáskörében eljáró fellebbezési tanács tehát hiba elkövetése és a jelen jogalap keretében hivatkozott rendelkezések sérelme nélkül állapította meg az általa elkövetett másolási hibát vagy nyilvánvaló elírást, és gondoskodott annak kijavításáról a 40/94 rendelet 77a. cikke (3) bekezdésének és a 2868/95 rendelet 53. szabályának megfelelően. E hiba vagy tévedés megtámadott határozat 9., illetve 15. pontjában foglalt megállapítása és kijavítása egyebekben nem teszi szükségessé a felszólalási osztály határozatának hatályon kívül helyezését vagy visszavonását.

35 A felperes fenti 22. pontban összefoglalt érvét az OHIM helytálló módon utasítja el megjegyezve azt, hogy a felperes semmilyen sérelmet nem szenved azon tény folytán, hogy vele szemben két végrehajtható határozat van érvényben. A megtámadott határozat ugyanis a felszólalási osztály határozatának helyébe lépett a költségekben való marasztalás tekintetében, amint az rendelkező részének 3. pontjából, illetve az indokolás 32. pontjában hivatkozott rendelkezésekből következik. Ennélfogva a Dada & Co. Men Srl társaság, amelyet a felszólalási osztály határozata tévedésből említ, semmilyen jogcímen nem léphet fel követeléssel a felperessel szemben.

36 Ezt meghaladóan a felperes nem adott elő egyetlen kifogást vagy érvet sem a „formai követelmények” és a jogállamiság elve állítólagos megsértésével kapcsolatban. Az tehát nem tűnik bizonyítottnak.

37 A fentiek összességéből következően az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvei

38 A felperes azt állítja, hogy egy olyan, távmásoló útján kapott közlés, amely így kezdődik: „az alábbi bizonyítékokat kívánjuk bemutatni”, ám amely nem tartalmaz egyetlen szóban forgó bizonyítékot sem, nyilvánvalóan hiányos a 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének értelmében. A felperes úgy véli ennélfogva, hogy az OHIM-nak őt ugyanezen rendelkezésnek megfelelően erről tájékoztatnia kellett volna, és fel kellett volna hívnia az eredeti távmásolat ismételt megküldésére.

39 A fellebbezési tanács azon állítása, mely szerint a felperesnek sosem állt szándékában hiánytalan távmásolat megküldése, a szándékaira vonatkozó puszta spekuláció. A felperes mindössze annak megállapítására szorítkozott keresete alátámasztásául, hogy mivel több mint 200 távmásoló útján megküldendő oldalról volt szó, ezek küldése lehetetlen működési zavarok nélkül.

40 A fellebbezési tanácsnak a 2007. október 31-i távmásolat fedőlapján alapuló kijelentése ugyancsak spekulatív és megalapozatlan.

41 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

42 A 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének értelmében:

„(2) Ha a távmásoló útján kapott közlés hiányos vagy olvashatatlan, vagy az [OHIM] alappal kétségbe vonja a megfelelő továbbítás megtörténtét [helyesen: kétségbe vonja a továbbított adatok teljességét], az [OHIM] erről a feladót tájékoztatja, és felhívja, hogy az általa megjelölt határidőn belül ismét küldje meg az eredeti távmásolatot, vagy a 79. szabály a) pontjának megfelelően nyújtsa be az eredeti példányt. Ha e felhívásnak a megjelölt határidőn belül eleget tesznek, az ismételt elküldés, illetve az eredeti példány kézhezvételének napját kell az eredeti közlés kézhezvétele időpontjának tekinteni […]. Ha a kérelemnek a megjelölt határidőn belül nem tesznek eleget, a közlés nem tekinthető beérkezettnek".

43 Emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés célja az arra vonatkozó lehetőség biztosítása az OHIM részére megküldött távmásolat feladója számára, hogy az e szabályban említett helyzetek valamelyikének fennállásakor az e helyzetekből eredő hiányok pótlása céljából dokumentumait újból megküldhesse az OHIM-nak, vagy az eredeti példányt benyújthassa az OHIM-nak a felszólalási határidő lejártát követően (a Törvényszék T-239/05, T-240/05., T-245–T-247/05., T-255/05. és T-274/05–T-280/05. sz., Black & Decker kontra OHIM – Atlas Copco [sárga és fekete színű elektromosan

működtetett szerszám térbeli ábrája] egyesített ügyekben 2007. május 15-én hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 60. pontja).

44 Amint azt az OHIM helytállóan megjegyzi, az említett rendelkezés olyan esetekre vonatkozik tehát, amikor egy sajátos vagy rendellenes és az érintett fél szándékán kívül álló technikai körülményekhez kapcsolódó objektív tényező megakadályozza e felet abban, hogy távmásoló útján kielégítő módon átküldje dokumentumait.

45 Ugyanakkor pontosítani szükséges, hogy a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdése nem vonatkozik az olyan esetekre, amikor a távmásoló útján továbbított közlés hiányos vagy olvashatatlan volta kizárólag a feladó szándékából ered, aki tudatosan úgy dönt, hogy nem hiánytalan és olvasható közlést továbbít, noha technikailag meglenne rá a lehetősége.

46 Ebből az következik továbbá, amit az „ismét" határozó alkalmazása is megerősít, hogy a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdése elvi azonosságot feltételez a távmásoló útján hiányosan vagy olvashatatlanul közölt dokumentumok, valamint az OHIM felhívására később eredetiben benyújtott vagy távmásoló útján közölt dokumentumok között, ennélfogva azzal ellentétes e dokumentumoknak az ezen alkalomból történő bármiféle kijavítása, módosítása vagy új elemekkel való kiegészítése. Bármely más értelmezés lehetővé tenné az OHIM előtti eljárásban részt vevő feleknek a számukra előírt határidő megkerülését, ami nyilvánvalóan nem egyezik a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdése által elérni kívánt célkitűzéssel.

47 Ezen elveknek megfelelően szükséges megvizsgálni azt, hogy a jelen ügyben a távmásoló útján 2007. október 31-én kapott közlést a 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének értelmében hiányosnak kell-e tekinteni.

48 E tekintetben azonnal el kell utasítani a felperes azon érvét, mely szerint egy olyan, távmásoló útján kapott közlés, amely így kezdődik: „az alábbi bizonyítékokat kívánjuk bemutatni", ám amely nem tartalmaz egyetlen szóban forgó bizonyítékot sem, nyilvánvalóan hiányos a 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének értelmében. Egy ilyen közlés ugyanis, e fenti 44. és 45. pontban hivatkozott elvek értelmében kizárólag akkor tekinthető hiányosnak, ha a feladónak ténylegesen szándékában állt a szóban forgó bizonyítékok távmásoló útján történő közlése, és azt meg is kísérelte. Ha ezzel szemben a felperes távmásoló útján mindössze egy olyan levelet szándékozott továbbítani, amely felsorolja az általa hivatkozni tervezett bizonyítékokat, és ezt követően azokat e levél postai úton megküldött eredetijének mellékleteként küldte meg, a fenti 46. pontban hivatkozott elv értelmében nem hivatkozhat érdemben a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdésére.

49 A jelen ügyben az OHIM irataiból kiderül, hogy a távmásoló útján a felszólalási osztály által megjelölt határidő utolsó napján, azaz 2007. október 31-én továbbított levél öt oldalból állt, megjelenését tekintve teljes és koherens dokumentumnak tűnt, melyet szerzője kellő módon aláírt, és amely nem tartalmazott utalást semmiféle mellékletre vagy csatolt dokumentumra. Az iratokból ugyancsak kiderül, hogy az OHIM-nak távmásoló útján továbbított öt oldal mindegyike tartalmazta a kézhez vétel után az alábbi feliratot: „Seite: [001–005-ig terjedő számozás] von 005".

50 Egyébiránt a felperes formálisan nem vitatta a felszólalási osztály majd a fellebbezési tanács előtt, hogy kizárólag ezt a levelet küldte át távmásoló útján 2007. október 31-én, és hogy a tényleges használat bizonyítékai, amelyeket az említett levél eredetijével egyidőben küldött meg postai úton, 2007. november 9-én érkeztek az OHIM-hoz, azaz a megjelölt határidő letelte után kilenc nappal. A felperes, anélkül hogy akárcsak azt állítaná, hogy e bizonyítékokat is megkísérelte távmásoló útján továbbítani, vagy hogy akár a legcsekélyebb magyarázattal is szolgálna arról, hogy milyen körülmények között zajlott a távmásoló útján történt továbbítás 2007. október 31-én, annak

megállapítására szorítkozik, hogy mivel több, mint 200, távmásoló útján megküldendő oldalról volt szó, ezek továbbítása lehetetlen volt működési zavarok nélkül. A felperes tartózkodott a 2007. október 31-i faxüzenet-továbbítási jelentés vagy bármilyen más jelentés benyújtásától, amelyből megállapítható lenne adott esetben, hogy 2007. október 31-én megkísérelte a bizonyítékok távmásoló által történő továbbítását, ám az meghiúsult.

51 Ilyen, kellően pontos és egybehangzó bizonyítékok, továbbá bármiféle ezzel ellentétes, a felperes által nyújtott hihető magyarázat hiányában a fellebbezési tanács megalapozottan vonta le nem csupán azt a következtetést, hogy csak az ötoldalas levél képezte a távmásoló útján történt továbbítás tárgyát, és a 202 további oldalt ezt követően, meg nem határozott időpontban küldték meg kizárólag postai úton, de azt is, hogy a felperesnek soha nem állt szándékában e 202 oldal távmásoló útján történő továbbítása.

52 E bizonyítékok birtokában a felperes nem szorítkozhat annak kijelentésére a Törvényszék előtt, hogy a fellebbezési tanács ezen megállapítása a szándékaira vonatkozó puszta spekuláció. A felperes feladata az ellenbizonyítás vagy legalábbis az állított tény valószínűségének kétségbe vonására alkalmas magyarázat vagy igazolás előterjesztése annak érdekében, hogy a Törvényszék kialakíthassa az álláspontját (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ügyben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 79. pontját).

53 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítékait 2007. október 31-én megkísérelte távmásoló útján továbbítani.

54 Következésképpen az OHIM által 2007. október 31-én távmásoló útján kapott közlést nem lehet a 2868/95 rendelet 80. szabálya (2) bekezdésének értelmében hiányosnak minősíteni, miáltal az említett rendelkezés a jelen ügy körülményei tekintetében semmiképpen nem alkalmazható.

55 A második jogalapot tehát el kell utasítani.

Az egyenlő bánásmód és a tisztességes verseny EK 2. cikkben és EK 3. cikkben meghatározott elveinek és a 40/94 rendelet 43. cikkének megsértésére alapított harmadik jogalapról

A felek érvei

56 A felperes azt állítja, hogy az OHIM gyakorlata a Szerződéssel ellentétes hátrányos megkülönböztetést alkalmaz „az Európa távoli régióiban" letelepedett személyekkel szemben, akiknek nyilvánvalóan kevesebb idő áll rendelkezésükre, mint a Spanyolországban letelepedett személyeknek, hogy közléseiket az OHIM-hoz a számukra megjelölt, szokásosan két hónapos határidőn belül megküldjék. Ahhoz, hogy biztos lehessen benne, levelét az OHIM határidőn belül kézhez kapja, vagy hogy ellenkező esetben jogosult az *in integrum restitutióra*, egy olyan személynek, akinek lakóhelye nem az OHIM székhelyének közelében található, mintegy két héttel a határidő lejártát megelőzően meg kell azt küldenie, míg a Spanyolországban lakóhellyel rendelkező személyeknek a határidő teljes egészében a rendelkezésükre áll. Ezen felül ez a gyakorlat arra késztetheti az érdekelteket, hogy az OHIM székhelyét megközelítsék, vagy ahhoz közel található ügyvédi irodákhoz forduljanak, ami a vállalkozás szabadságának korlátozását valósítja meg.

57 Az OHIM azon érve, mely szerint közléseit mindenki szabadon megküldheti távmásoló útján, téves. Egyrészt bizonyos dokumentumok, különösen a színes dokumentumok, nem továbbíthatók távmásoló útján. Másrészt a jelen ügyhöz hasonlóan egyes közlések túlságosan terjedelmesek ahhoz, hogy a távmásoló működési zavara nélkül át lehessen küldeni őket.

58 A felperes kiemeli, hogy az OHIM gyakorlatának léteznek bizonyos, objektív és hátrányosan nem megkülönböztető szempontokon alapuló alternatívái. Az OHIM, a Törvényszékhez hasonlóan, például engedélyezhetné az e-mail útján történő közlést, vagy a távmásolat küldésének időpontját vehetné tekintetbe, és elfogadhatná a tényleges használat azon bizonyítékait, amelyeket a megjelölt határidőn belül küldtek meg, ám e határidő lejártát követően vettek kézhez.

59 A fellebbezési tanács azon érvére válaszul, mely szerint a felperes rendelkezésére álltak egyéb jogorvoslati lehetőségek, amelyeket nem vett igénybe, a felperes elsőként arra hivatkozik, hogy az OHIM gyakorlatának értelmében a határidő meghosszabbítása iránti, 2868/95 rendelet 71. szabályának (1) bekezdése szerinti kérelemnek az OHIM nem feltétlenül adott volna helyt. Másodszor az eljárás díjfizetés ellenében történő folytatása a 40/94 rendelet 78a. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 82. cikke) alapján nem volt lehetséges, mivel az említett cikk nem alkalmazható az ugyanezen rendelet 43. cikkében előírt határidő tekintetében. Harmadsorban a 40/94 rendelet 78. cikke (jelenleg a 207/2009 rendelet 81. cikke) szerinti *in integrum restitutio* csak igen korlátozott számú esetben biztosítható, és nem tekinthető tehát érvényes alternatívának. Továbbá nincs oka annak, hogy egy felperes lemondjon jogáról és további díjat fizessen az OHIM „hátrányosan megkülönböztető gyakorlata" folytán.

60 Végezetül a felperes azt állítja, hogy a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése csupán azt írja elő, hogy a felszólalónak a megjelölt határidő lejártát megelőzően a használatra vonatkozó bizonyítékokat be kell nyújtania, azt azonban nem, hogy e bizonyítékoknak az OHIM-hoz ezen időpontot megelőzően meg is kell érkezniük. Hangsúlyozza, hogy ezt a szabályt az általános jogelvek, főként pedig az egyenlő

bánásmód elvének fényében kell értelmezni, illetve e szabálynak ezen elvekkel összhangban kell állnia.

61 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

62 A 2868/95 rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének értelmében:

„Ha […]a felszólalónak igazolnia kell a védjegy használatát, vagy ki kell mentenie a használat elmaradását, az [OHIM] felhívja a felszólalót a szükséges bizonyítékoknak az általa megjelölt határidőn belül történő benyújtására. Ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, az [OHIM] a felszólalást elutasítja".

63 E rendelkezésnek magából a szövegéből következik, hogy az általa előírt határidő jogvesztő jellegű, ami kizárja, hogy az OHIM tekintetbe vegyen bármely, késedelmesen benyújtott bizonyítékot (lásd a T-388/00. sz., Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services [ELS] ügyben 2002. október 23-án hozott ítélet [EBHT 2002., II-4301. o.] 28. pontját).

64 E határidő, a panasz, illetve a kereset benyújtásának határidejéhez hasonlóan, eljárásgátló jellegű, és nem bízható a felek vagy a bíróság belátására, amely utóbbinak feladata, hogy akár hivatalból is vizsgálja e határidő betartását. E határidő a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek felel meg, hogy az igazságszolgáltatás során ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód (lásd analógia útján a Bíróság 79/70. sz., Müllers kontra CES ügyben 1971. július 7-én

hozott ítélet [EBHT 1971., 689. o.] 18. pontját; a 276/85. sz., Cladakis kontra Bizottság ügyben 1987. február 4-én hozott ítélet [EBHT 1987., 495. o.] 11. pontját és a C-154/99. P. sz., Politi kontra Fondation européenne pour la formation ügyben 2000. június 29-én hozott ítélet [EBHT 2000, I-5019. o.] 15. pontját).

65 A Törvényszék az OHIM-hoz hasonlóan úgy véli, hogy a határidő betartása vizsgálatának során a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a bizonyíték nem akkor kerül „benyújtásra", amikor azt feladják az OHIM részére, hanem amikor az az OHIM-hoz megérkezik.

66 Először is ezt az értelmezést szó szerinti értelemben megerősíti a 2868/95 rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének szövegében használt „igazol" és „[bizonyítékot] benyújt" igék használata. Ezen igék ugyanis a bizonyíték OHIM székhelyére történő szállításának vagy eljuttatásának a gondolatát sugallják, a hangsúly pedig inkább a tevékenység eredményén, semmint eredetén van.

67 Másodszor, noha sem a 40/94 rendelet, sem pedig a 2868/95 rendelet nem tartalmaz a Törvényszék eljárási szabályzata 43. cikke 3. §-nak megfelelő rendelkezést, amelynek értelmében az eljárási határidők számításánál kizárólag a Hivatalhoz [OHIM] történt benyújtás napja irányadó, ez az értelmezés megfelel e két rendelet általános szerkezetének, amelyeknek számos különös rendelkezése előírja, hogy az eljárási határidők számításánál a kézhezvétel, nem pedig a küldés napja az irányadó. Ez vonatkozik például a 2868/95 rendelet 70. szabályának (2) bekezdésére, amelynek értelmében a határidő számításának kezdetét megnyitó irat kézbesítésének esetén az irányadó esemény a kézbesített irat „átvétele". Ugyanez áll a 2868/95 rendelet 72. szabályára, amelynek értelmében, ha a határidő olyan napon jár le, amikor az iratok OHIM-nál történő „benyújtása" nem lehetséges, a határidő meghosszabbodik az azt a napot követő első olyan napig, amelyen a Hivatalban [OHIM] az iratok „benyújthatók", illetve a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdésére, amelynek értelmében hiányosnak

bizonyuló közlés esetén az ismételt elküldés, illetve az eredeti példány „kézhezvételének" napját kell az eredeti közlés „kézhezvétele" időpontjának tekinteni.

68 Harmadszor az OHIM helytállóan jegyzi meg, hogy a közösségi közszolgálati jogviták területén hasonló megoldás született az állandó ítélkezési gyakorlat alapján, amely az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata 90. cikkének (2) bekezdését akként értelmezte, hogy a panaszt nem akkor kell „benyújtottnak" tekinteni, amikor elküldik az intézménynek, hanem amikor az ez utóbbihoz „megérkezik" (a Bíróság 195/80. sz., Michel kontra Parlament ügyben 1981. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 1981., 2861. o.] 8. és 13. pontja; a Törvényszék T-54/90. sz., Lacroix kontra Bizottság ügyben 1991. szeptember 25-én hozott ítéletének [EBHT 1991., II-749. o.] 28. és 29. pontja; a Közszolgálati Törvényszék F-3/05. sz., Schmit kontra Bizottság ügyben 2006. május 15-én hozott végzésének [EBHT-KSZ 2006., I-A-1-9. o. és II-A-1-33. o.] 28. pontja).

69 Negyedszer, ez az értelmezés felel meg leginkább a jogbiztonság követelményének. Ez biztosítja ugyanis a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdésében említett határidő kezdőnapjának és utolsó napjának egyértelmű meghatározását és szigorú betartását.

70 Ötödször, a felperes állításával ellentétben, ez az értelmezés megfelel annak a feltételnek is, hogy az igazságszolgáltatás során ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód, mivel ezen értelmezés a határidők számításának azonos módját teszi lehetővé minden fél számára, lakóhelyüktől vagy állampolgárságuktól függetlenül.

71 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve, illetőleg az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (a Bíróság C-71/07. P. sz.,

Campoli kontra Bizottság ügyben 2008. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-5887. o.] 50. pontja).

72 A jelen ügyben természetesen igaz, amint azt az OHIM is elismeri, hogy az olyan felek, akik Alicantétól (Spanyolország) nagy távolságra rendelkeznek székhellyel vagy lakóhellyel, hátrányos helyzetbe kerülhetnek e városhoz közelebbi székhellyel vagy lakóhellyel rendelkező személyekhez képest, amikor postai úton kívánják közlésüket az OHIM-hoz eljuttatni.

73 Mindazonáltal pusztán az a körülmény, hogy egy küldemény postai úton való eljuttatásának ideje a feladás helye szerinti ország függvényében változik, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a 2868/95 rendelet 22. szabályának (2) bekezdése alapján benyújtott bizonyítékok kézhezvétele időpontjának tekintetbevétele hátrányos megkülönböztetést valósítana meg az érintett személyek között annak alapján, hogy hol tartózkodnak ezen bizonyítékok megküldésének idején (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Törvényszék T-293/07. P. sz., Lofaro kontra Bizottság ügyben 2008. december 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2008., I-B-1-85. o. és II-B-1-531. o.] 49. pontját).

74 Először is, az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó, 2005 novemberében elfogadott iránymutatások 1.2 pontjának megfelelően, az OHIM által megjelölt határidő főszabály szerint két hónap. Ami a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítását illeti, ez a határidő általában teljességgel elegendő ahhoz, hogy egy szokásosan tájékozott személytől elvárható gondosságról tanúbizonyságot tevő felszólaló, bárhol tartózkodjon is az Unió területén belül, összegyűjthesse és megküldhesse ezen bizonyítékokat, annál is inkább, mert az érintettnek számítania kell arra, hogy a másik fél a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében ilyen közlést fog tőle kérni.

75 Másodsorban azt a körülményt, hogy egy küldemény postai úton Alicantéba történő eljuttatásának ideje a feladás helye szerinti ország függvényében változik, bizonyos

mértékben kiegyenlíti az a valamennyi érdekelt számára nyitva álló lehetőség, hogy – amennyiben a körülmények indokolják – a 2868/95 rendelet 71. szabálya (1) cikkének megfelelően határidő-hosszabbítást kérhet. Továbbá az említett rendelet 72. szabályának (4) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha rendkívüli esemény, mint például természeti katasztrófa vagy munkabeszüntetés szakítja vagy zavarja meg az eljárásban részt vevő felek és az OHIM közötti közlések eljuttatását, az OHIM elnöke az eljárásban részt vevő azon felek számára, akiknek lakóhelye vagy székhelye az érintett tagállamban van, vagy akik kijelölt képviselőjének székhelye e tagállamban van, minden olyan határidőt, amely e körülmények felmerülésének napján vagy azt követően, az általa meghatározottak szerint járna le, az általa meghatározott időpontig meghosszabbíthat.

76 Harmadsorban a hivatkozott hátrányos megkülönböztetést minden esetben semlegesíti az a valamennyi személy előtt nyitva álló lehetőség, hogy a 2868/95 rendelet 80. szabályának megfelelően távmásoló útján megküldheti közlését az OHIM-nak. Mivel az eljuttatás ezen módja azonnali, a bizonyítékok kézhezvétele időpontjának tekintetbevétele nem érinthet hátrányosan bizonyos személyeket annak alapján, hogy hol tartózkodnak ezen bizonyítékok továbbításának idején (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fent hivatkozott Lofaro kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 50. pontját).

77 E tekintetben a felperes nem hivatkozhat pusztán arra, hogy a terjedelmes közlések a távmásoló működési zavara nélkül nem küldhetők át. Nemcsak hogy semmi sem támasztja alá e kijelentést, de az ténylegesen ellentétes is az OHIM által többek között a T-191/07. sz., Anheuser-Busch kontra OHIM – Budějovický Budvar (BUDWEISER) ügyben 2009. március 25-én hozott ítélethez (EBHT 2009., II-691. o.) alapjául szolgáló ügyben hivatkozott adatokkal.

78 Továbbá a 2868/95 rendelet 80. szabályának (2) bekezdése pontosan az olyan esetet veszi tekintetbe, amikor a távmásoló útján történő közlés folyamán fellépő működési

zavar azzal a következménnyel jár, hogy a távmásoló útján kapott közlés hiányos vagy olvashatatlan, és ilyen esetben lehetővé teszi, hogy a működési zavar áldozatául vált fél számára új határidőt állapítsanak meg. Egyébiránt a fent hivatkozott, „sárga és fekete színű elektromosan működtetett szerszám térbeli ábrája”-ügyben hozott ítéletben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés hatálya kiterjed a színes dokumentumok távmásoló útján történő közlésére is.

79 Következésképpen a felperes nem megalapozottan állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette az egyenlő bánásmód elvét, amikor közlése kézhezvételének időpontját a 2868/95 rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének megfelelően a megjelölt határidő betartásának vizsgálata céljából megállapította.

80 Mivel a tisztességes verseny elvének állítólagos megsértése az egyenlő bánásmód fentiek szerinti megsértésére vonatkozó előfeltevésen alapult, az ugyancsak nem nyert bizonyítást.

81 Ezt meghaladóan a felperes nem fejtett ki egyetlen kifogást vagy érvet sem a 40/94 rendelet 43. cikkének állítólagos megsértésével kapcsolatban. Ennélfogva az nem tűnik bizonyítottnak.

82 A fentiek összességéből az következik, hogy a harmadik jogalapot és ezzel a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy a felszólalási osztály határozatának hatályon kívül helyezése iránti kereseti kérelem elfogadhatósága tárgyában állást kellene foglalni.

A költségekről

83 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

84 Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Ifemy's Holding GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.

Forwood Schwarcz Popescu

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. március 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások